

KAPITOLA 5

Richmond, august 2010

Upratovacia posila v Múzeu Edgara Allana Poea mala štyri rôzne zamestnania. Bola ten typ, ktorý bez vzdelania pracoval do úmoru a pokúšal sa z viacerých minimálnych platov zarobiť sumu, ktorá by zodpovedala slušnému príjmu. V tú noc prišla do múzea o tretej hodine ráno. Ako obvykle sa zamkla v Kamennom dome, no zarazila sa, keď si všimla, že svetlá v niekoľkých vitrínach svietia. Na noc ich vypínali. No na druhej strane si všimla, že kurátor je v posledných týždňoch neobvykle zamyslený. Často sa tváril zamyslene, keď ráno prišiel, ako-by strážil nejaké prísne tajné tajomstvo. Nezáležalo jej na tom, že si žil vo vlastnom svete, keďže mala vždy plné ruky práce s tým, aby sa dostala do ďalšej práce a len zriedka mala čas na akékoľvek diskusie. No súčasne si o toho opatrného muža v rokoch robila svojím spôsobom starosti. Niektoré tajomstvá nie je dobré v sebe držať. A teraz začal navyše robiť aj chyby, ako napríklad zabúdal vypnúť svetlá vo vitrínach. Čoskoro zabudne za sebou večer zamknúť, pomyslela si, a ona včasráno nájde otvorené dvere a vo vnútri Kamenného domu nachytá jedného alebo dvoch bezdomovcov.

Upratovala Kamenný dom aj Spomienkový dom, kde boli svetlá tiež zažaté, a stále sa utvrdzovala v tom, že Efrahim Bond vážne stráca kontrolu. Zakaždým, keď doupratovala oba prvé pavilóny, zapálila si v Okúzľujúcej záhrade, ktorá bola vybudovaná podľa predlohy Poeovej básne „Odkaz do raja“ a potom sa pustila do zvyšku budovy. Keď si v to skoré ráno sadla na kamennú lavičku pri fontáne, všimla si niečo, čo stálo v pološere na konci záhrady pri Poeovom pomníku. Jeho podstavec sa jej videl hrubší ako inokedy, ako keby ho niekto čímisi

obložil. Vstala a podišla bližšie, keď si vtom uvedomila, na čo sa pozerá. Hlava Edgara Allana Poea z mramoru pôsobila belšie, jeho úsmev bol rovnako krivý ako vždy. Novinkou bolo, že hlava už nestála na meter a pol vysokom podstavci z červených tehál. Edgar Allan Poe mal zrazu telo. Telo zodraté z kože, zaliate krvou. Bolo na ňom vidno šlachy, svaly a cievy. Upratovacej posile, ktorá odvtedy, čo dospela, neotvorila ani jednu knihu, no pracovala natoľko dlho v múzeu, že čo-to o hlavnej postave múzea vedela, napadlo, že ide o výjav z Poeových kníh. Už si ani nevšimla, že pod trupom tela zodratého z kože ležali nohavice so šéfovou prístupovou kartou na opasku.

Rozbehla sa nahor ku kanceláriám, akoby mala diabla v pätách. Nemala telefón. Ľudia ako ona šetrili všade, kde sa len dalo. Preto siahla po telefóne na šéfovom stole a vytočila 911. Skôr než dostala odpoveď, všimla si krv na písacom stole. Vtom jej zrak padol na hlavu v odpadkovom koši. Civela na ňu opuchnutými očami. Kurátor Efrahim Bond. Vyzeral unavenejšie ako kedykoľvek predtým.

Hlas v slúchadle jej niečo nezrozumiteľné povedal. Nezmohla sa na nič iné ako výkrik.

Trondheim, september 2010

Vatten otvoril oči a hľadel na dôverne známe osvetlenie. Pred niekoľkými dňami presvedčil správcu, aby vymenil žiarovku, pretože tá stará blikala a rušila ho pri čítaní. Osvetlenie viselo presne nad jeho kreslom, medzi dvomi regálmi. V tejto časti veže sa nenachádzal prirodzený zdroj svetla. Po prvý raz ho to svetlo rušilo. Znovu zavrel oči a pocítil bodavú bolesť hlavy, akoby niekto zvýšil jeho pulz päťdesiatnásobne a prudko pumpoval krv cez najjemnejšie cievy v mozgu. Medzi jednotlivými údermi sa objavovali v jeho mysli záblesky nejasných spomienok. Spomínal si, že prijal plný pohár nie práve najlacnejšieho španielskeho červeného vína. Pamätal si tiež, že ho popíjal, zatiaľ čo sa nezáväzne rozprával s Gunn Britou o Edgarovi Allanovi Poeovi. A plynule prešli k mnohým vzácnym knihám v knižnici.

Vedela toho prekvapujúco veľa o knihe kňaza Johannesesa, tzv. *Johannesovej knihy*. Bola to pozoruhodná zbierka textov zo 16. storočia. Na pergamen ich napísal kňaz z Fosenu, ktorý pôsobil pred reformáciou ako františkánsky mních. *Johannesova kniha* patrila k najväčším pokladom Gunnerovej knižnice. Po denníku Absalona Pederssøna Beyera predstavovala najdôležitejší historický zdroj poznatkov o Nórsku pred reformáciou. No *Johannesova kniha* bola pozoruhodnejšia a tajomnejšia ako Beyerov denník. Zatiaľ čo denník bol napísaný systematicky a učene a bol určený pre väčšie publikum, *Johannesova kniha* bola intímna a záhadná, plná nezrozumiteľných alúzií. Očividne bola písaná len pre kňaza, pre nikoho iného a viaceré časti knihy vzbudzovali pochybnosť o tom, či bol jej autor pri písaní pri zmysloch. No z istého hľadiska bola *Johannesova kniha* jedinečná. Kňaz Johannes opisoval nevedno prečo ľudí, ktorí trpeli rôznymi chorobami. Čo sa týkalo vedomostí z anatómie, ošetrovateľstva a chirurgie, prekračovala *Johannesova kniha* väčšinu vtedajšej literatúry, ktorá sa zaoberala danou problematikou. Pokiaľ išlo o severnú Európu, predstavovala unikát. Väčšina zastávala názor, že kňaz Johannes študoval na univerzite kdesi na juhu Európy.

Vatten si spomínal, že mal pocit, akoby Gunn Brita Dahleová čítala knihu akosi podrobnejšie ako ostatní a objavila niečo, čo mu nechcela povedať. Skôr ako sa jej na to stihol opýtať, zmenila tému. Vravela, že je veľká škoda, že sa lepšie nespoznali skôr a o to viac ju mrzí, že teraz musí odísť.

Kým rozprávala, vypil aj posledný dúšok vína z pohára, na ktorom bolo napísané „Najlepšia mama na svete“. Obaja skonštatovali, že víno znáša očividne pomerne dobre a že ich experiment sa vydaril. Na oslavu tohto zistenia im rozliala zvyšok vína z fľaše do oboch prázdnych pohárov. Stihol vypiť ešte jeden dúšok, keď sa mu pred očami zjavila tma.

Odvtedy si pamätal len nesúvislé útržky. Pred očami videl zopár veľmi rozmazaných zábleskov prísernej podlahy, niečo, čo sa podobalo na blúzku Gunn Brity a ruky, ktoré neboli tam, kde mali byť. Objavil sa aj záblesk čohosi, čo vyzeralo ako vnútro trezoru knižnice, ideálne pre klaustrofobika ako on. No a nakoniec nejasný obraz zdvihnutej záchodovej dosky a trpká pachuť zvratkov.

Inak cítil len silnú bolesť hlavy.

Pozrel sa na hodiny. Takmer jedenásť. Počítač ukazoval, že stále je sobota. Takže bol večer a nie doobedie. Z kresla vstával celú večnosť. Keď sa pozviechal na nohy, zapotácal sa a prišlo mu nevoľno. Zmietajúc sa medzi nepokojom a panikou vošiel do výťahu a zviezol sa na prvé poschodie. Zamieril rovno ku kanceláriám. Na jeho veľké prekvapenie všetko vyzeralo tak, ako malo. Gunn Brita pravdepodobne zahodila fľašu od vína a odložila poháre. Prípadné škvrny od vína zmizli tiež. Trezor bol taktiež zavretý a zamknutý. Napriek tomu všetkému sa nevedel rozhodnúť, či mu odľahlo, alebo či ho trápia obavy. Bohužiaľ, sám trezor nedokázal otvoriť, pretože na otvorenie by potreboval dva prístupové kódy a on mal len jeden. Druhý kód mal jeho šéf, Hornemann, a zodpovedný knihovník. Doteraz ním bola Gunn Brita a podľa plánu sa kód mal zmeniť v pondelok. Čisto z bezpečnostných dôvodov. Samozrejme, šlo o bežnú rutinu. Neostávalo mu nič iné, len dúfať, že v trezore je všetko v poriadku a že spomienka na to, že bol vnútri, patril len k výplodom jeho fantázie.

Vatten si vydýchol a trochu sa upokojil. Vošiel do kancelárie a posadil sa za pult pred monitor, napojený na bezpečnostné kamery. Bol vypnutý. Vedľa monitora sa nachádzala DVD napáľovačka, ktorá ukladala videonahrávky nasnímané kamerami. Z napáľovačky vybral DVD-čko a vložil do nej nové. Staré DVD-čko si vzal so sebou do chodby a vložil ho do vrecka pršiplášťa. Bezpečnostná kamera sa nachádzala aj v trezore. Viac-menej tušil, čo sa tam stalo, netúžil si to overiť.

Zamieril k svojmu bicyklu a vydal sa v ústrety ukričanému a podnapitému sobotnému večeru v Trondheime. Nesľúbila mu Gunn Brita, že ho odprevadí domov? Nie je zvláštne, že sa len tak vyparila? pomyslel si. Vtom mu napadlo to posledné, čo si zapamätal z tohto dňa, a to fakt, že navštívila Poeovo múzeum v Richmonde. Nie práve miesto, kam vedú kroky nórskeho turistov.

Na moste Gamle bybru sa náhle zastavil, z vrecka pršiplášťa vytiahol DVD-čko a zahodil ho do rieky. Potom spokojne pokračoval a šliapal domov do ustlanej postele.

KAPITOLA 6

Richmond, august 2010

Felicia Stoneová unavene zízala na svoj nový iPhone. Kúpila si ho pred pár dňami a už teraz ho neznášala. Vyšetrovatelka oddelenia vražd v podstate neznášala všetko a všetkých, ktorí ju zobudili uprostred noci, alebo ako dnes, nadržanom. Mohlo to znamenať len jedno: nové miesto činu, nové telo v skorom štádiu rozkladu, zmárnený život a naháňanie ďalšieho prekliateho bastarda. No kým sa to všetko stane, má, našťastie, čas na rannú šálku kávy.

Vytackala sa z postele, v ktorej spala stále sama, vzala si mobil a prijala prichádzajúci hovor cestou ku kávovaru stojacemu na kuchynskej doske, ktorá oddeľovala kuchyňu od izby. Volal Patterson a to znamenalo, že ju čaká zbytočne dlhý úvod, plný domnienok a úvah nepodstatných pre prípad. Niežeby na tom až tak záležalo. Hovor si prepla na reproduktor, naplnila filter kávou a naliala vodu do kávovaru. Zanedlho sa ozvalo bublanie, ktoré dopĺňalo Pattersonovo rozprávanie.

Keď skončil, vstrebávala podstatné detaily. Hneď pochopila, že ide o viac ako len obyčajný prípad, že je za tým skryté viac než len klasické motívy ako žiarlivosť, chamtivosť alebo drogy. Aj napriek skorej rannej hodine bola dostatočne čulá na to, aby si uvedomila, že sa chystá čeliť prvému skutočne veľkému prípadu, odkedy začala ako vyšetrovatelka pracovať na oddelení vražd. Prípadu, k akému sa človek dostane raz za život. Netušila, či je na to pripravená alebo nie.

Skôr než zložila, dodala:

„Viem byť v múzeu do dvadsiatich minút,“ povedala.

Vošla do kúpeľne a vodou si opláchla tvár. Mala už tridsať, no

stále vyzerala mlado, ráno trochu unavene, pod očami sa jej začínali vytvárať vačky, no boli také malé, že s nimi dokázala žiť. Tmavé vlasy sa jej stále leskli, postavu si udržiavala štíhlu bez toho, aby sa snažila, hoci si na tom veľmi nezakladala. Obliekla si to, čo mala na sebe aj včera: blúzku, bundu a široké tenké nohavice s policajným odznakom za opaskom. Presne taký by mal byť šatník vyšetrovateľky oddelenia vražd, trochu krajší ako šatník vyšetrovateľa, no nie príliš. Formálny a nepríťažlivý. Tento štýl jej úplne vyhovoval. Do práce nikdy nenosila sukňu. Vtom si uvedomila, že ju vlastne nenosila ani mimo práce. Služobnú zbraň vložila do puzdra pod bundou. Tak odišla zo svojho malého bytu. Bez sprchy, bez šminiek.

V aute myslela na hodiny poézie na strednej škole. Učiteľ obľuboval Edgara Allana Poea. Felicia Stoneová o ňom preto vedela omnoho viac ako jej známi. Nikdy si však nemyslela, že jej prídu ako vyšetrovateľke vhod. Až doteraz.

To, čo ju na Poeovi fascinovalo azda najviac, bol záhadný spôsob jeho smrti.

Edgar Allan Poe strávil veľkú časť svojho detstva u nevlastných rodičov v Richmonde. Istý čas tu aj študoval na univerzite, kým ho nenaverbovali k vojsku. Odvtedy sa už do Virgínie nevrátil. Zvláštne na tom celom bolo aj to, že v Richmonde bol posledný raz pri plnom duševnom zdraví.

Dvadsaťdruhého septembra 1849 opustil Richmond, kde prednášal. Labilný autor mal pokračovať vlakom do Philadelphie, aby zredigoval zbierku básní *Kvety pri ceste* od menej známej americkej poetky Marguerite St. Leon Loud. Niekoľko rokov sa vyrovnával s nepriazňou osudu a s alkoholizmom, teraz sa povrávalo, že Poe má dobré obdobie a nedotkol sa alkoholu vyše šesť mesiacov.

Keď Felicia Stoneová prechádzala okolo Main Street Station, starej honosnej budovy železničnej stanice v Richmonde, ktorú v sedemdesiatych rokoch 20. storočia zatvorili a znovuotvorili v roku 2003, naladila rádio na stanicu, kde hrali klasickú hudbu. Hudbu na rozmyšľanie. Pri tónoch Beethovena sa jej myšlienky znovu vrátili k Poeovi.

Odkedy nastúpil na vlak, ubehol takmer týždeň a nikto o ňom nič nepočul. Poe sa neobjavil vo Philadelphii, ale v Baltimore v Marylande. Bol v príšernom stave. Privolali lekára Josepha E. Snodgrassa. Ten poznal Poea už z predošlých čias a všimol si, že na sebe nemá oblečenie správnej veľkosti. Vo Washington College Hospital v Baltimore upadol Poe do delíria. Chvíle, keď bol pri zmysloch, boli také krátke, že nestihol opísať, čo ho postretlo. Vo štvrtú noc strávenú v nemocnici začal piskľavým hlasom volať meno pána Reynoldsa. Boli tie výkriky len horúčkovitým blúznením, alebo bol pán Reynolds kľúčom k pochopeniu Poeovho stavu? Nikomu sa nepodarilo zistiť, kto je pán Reynolds. Policajný inštinkt Felicii nahováral, že pán Reynolds neexistuje, no milovníčka poézie sa domnievala presný opak.

Siedmeho októbra skoro ráno vypočul doktor Snodgrass Poeovo posledné želanie: „Nech Boh pomôže mojej úbohej duši“. Poe následne upadol do večného spánku. V úmrtnom liste uviedol Snodgrass ako príčinu smrti zápal mozgu. Edgara Allana Poea, otca kriminálneho románu pochovali o dva dni bez vykonania pitvy.

V roku 1921, sedemdesiatdva rokov od Poeovej smrti sa v Richmonde zišla narastajúca skupina spisovateľových prívržencov. Stretnutie sa konalo v záhrade za starým Kamenným domom, jednou z najstarších budov mesta, ktorá s Poeom priamo nesúvisela. Záhradu pomenovali Okúzľujúca záhrada. Slávnostne tu odhalili autorov pamätník.

Felicia Stoneová vošla v to ráno o pol siedmej do Okúzľujúcej záhrady po prvý raz pracovne. Existovala už osemdesiatdeväť rokov a patrila k Múzeu Edgara Allana Poea. Do jej otvorenia ostávala hodina a pol.

Bola tu už predtým v rámci voľného času, dokonca si pamätala posledný raz, kedy záhradu navštívila. Uplynuli odvtedy už tri roky? Vtedy pracovala na protidrogovom. Priateľka zo školských čias, Holly LeVoldová, ktorej bola neskutočne zviazaná, keďže ju zachránila pred šíalenstvom a úpadkom po strednej škole, si prenajala záhradu na svoju svadbu. Felicia si doteraz pamätala text na svadobnej pozvánke: „Všetci kráčajú k oltáru so stiahnutým žalúdkom. My to dotiahneme do krajnosti! Sobáš oslávime v záhrade, hostiť nás bude burleskný

a morbidný majster slova.“ Taký bol Hollyin humor. Nič jej nebolo sväté. Bol to pekný sobáš, záhrada bola vtedy v plnom kvete, kňaz čítal Poeovu báseň „Odkaz do raja“. Spomínala si, že počas obradu jej bolo treba cikať, a tak sa nemohla na báseň sústrediť. Z hodín poézie na strednej škole si pamätala, že Poe bol zástancom krátkych básní, radšej kratšie ako dlhé litanie, aké písali mnohí jeho súčasníci. Jedným z dôvodov bol Poeov názor, že čitateľov pohľad na literatúru by mal byť oslobodený od vplyvov okolia. No volanie prírody je v každom prípade dôležitejšie ako umenie, no nie? pomyslela si vtedy a pred koncom príhovoru odišla na záchod. Zvyšok obradu bol pekný a takmer, naozaj len takmer, mala aj ona chuť vydať sa. Aj tak vedela, že by sa to skončilo rovnako ako s priateľkou. Rozviedla sa po dvoch rokoch.

Pozdravila Pattersona. Bol to urastený chlap, vysoký takmer dva metre, široký bol tak akurát. Šokovalo ju, ako unavene vyzerá a vtom si spomenula, akými slovami opísal vraždu pred necelou hodinou. Myšlienkami sa opäť vrátila k Poeovi. Majster burlesknosti a morbidnosti znovu udrel, skonštatovala trpko.

Skôr preto, aby donútila Pattersona rozprávať a vrátiť tak do jeho neobvykle strhanej tváre život, sa ho spýtala:

„Kto tu je?“

„Velí Johnes, bol aj vnútri, no vrátil sa na stanicu,“ odvetil Patterson. „Bol tu Reynolds, ten sa vrátil s Johnesom. A Laubach – ten má plné ruky práce.“

„Laubach, to je fajn. Budeme potrebovať technika jeho kvalít, ak je to také hrozné, ako si to opísal.“

„Poď a pozri sa na to sama,“ povedal a zapálil si cigaretu.

Mlčky šli až na koniec Okúzľujúcej záhrady. Väčšina Feliciniých kolegov videla počas svojej kariéry viac mŕtvol než ona, no vďaka tomu, že mala za sebou sedem rokov aktívnej služby a dva roky pracovala ako vyšetrovatelka na oddelení vražd, tiež už videla svoje. Telo, ktoré ležalo priviazané k pamätníku Edgara Allana Poea, sa nepodobalo na žiadne iné telo, ktoré doteraz videla. Obvykle pôsobili aj obete, ktoré prišli o život najbrutálnejšími spôsobmi, akosi mierumilovne. No toto telo vyzeralo... ako to vysvetliť? Vedela, že

to vyznie melodramaticky, najmä za týchto okolností, no vyzeralo, akoby nenašlo odpočinok. Zrejme to súviselo s tým, že nikdy nevidela telo bez kože. Azda s tým, že bolo vzpriamené a chýbala mu hlava, no videlo sa jej neskutočné, ako keby hľadela na príznak. Prišlo jej nevoľno. Nahovárala si, že ten pocit zanechala na jednom z prvých desiatich miest činu, na ktorých sa ocitla počas svojej kariéry. Vystrašilo ju to, pretože za nevoľnosťou sa skrývalo niečo ešte temnejšie a nebezpečnejšie. Netvor, s ktorým zápasila, keď prestávala byť dieťaťom. Do žalúdka sa jej zadrpil pocit, ktorému nemohla dať voľný priebeh.

Laubach a chlapec zo súdneho lekárstva, ktorého meno si nepamätala, sa chystali sňať mŕtvolu z podstavca, ku ktorému ju niekto priviazal. Prácu prerušili, keď s Pattersonom podišli až k nim.

„Čo si zatiaľ našiel?“ spýtala sa a všimla si, že mravčenie v bruchu ustalo, len čo začala hovoriť o práci. Laubach vyžaroval istotu. Vysoký mulat, Afroameričan s prvými šedinami a starostlivo upraveným účesom bol dostatočne starý na to, aby jej bol otcom. Z jeho pohybov a tónu hlasu sálal vyrovnaný južanský pokoj. A z tváre bystrosť a sviežosť ako z tváre chlapca. Kombinácia vnútorného pokoja, rozvahy a bystrých úvah z neho robila majstra lakonických komentárov. Dnes sa však vzdal tých najvtipnejších.

„No, to ti teda poviem. Tuto kamoš nemal práve rýchlu a bezbolestnú smrť. Je priviazaný o podstavec, okolo pliec, nôh a pása mu páchatel zatiahol oceľový drôt. To sú miesta, na ktorých mu ešte ostala koža. Stopy po oceľovom drôte vykazujú známky opuchu a podkožných krvných zrazenín, z čoho je zrejmé, že keď ho sem priviazal, ešte žil.“

„Takže hlavu mu odrezali a kožu stiahli priamo tu na mieste?“ spýtala sa a pokúšala sa vytesniť obrazy vynárajúce sa v jej mysli.

„To nie. Teda aspoň nie v tom poradí. Odstránili mu kožu z trupu, teda medzi krkom, ramenami a pupkom, aj vzadu na chrbte. Nebolo by možné urobiť to v polohe, v akej je teraz. Kožu mu strhli s vysokou pravdepodobnosťou ešte predtým, ako ho sem priviazali.“

„Vravel si, že ešte žil, keď ho sem priviazali. Inými slovami ho...“

„Zaživa stiahli z kože,“ dopovedal za ňu Laubach.

„No doriti!“ zahrešil Patterson. „Hlavu sme našli hore v kancelárii. Nie je logickejšie, že ho vrah zabil hore, stiahol z kože a odviekol sem, aby ho priviazal?“

„No je tu viac nelogických vecí. Všetko nasvedčuje tomu, že obeť utrhla niekoľko rán do hlavy už predtým, než zomrela. V kancelárii je krv a stopy po zápase. Nemám ešte úplný prehľad o situácii a tá hysterická upratovačka nám to vôbec neuľahčuje. Predpokladáme však, že hore v kancelárii bol ubitý do bezvedomia tupým predmetom, následkom zranení však nepodľahol. Potom ho vrah odviekol sem, zodral z kože, pravdepodobne tam vzadu na trávniku, kde sme našli väčšie množstvo krvi.“ Laubach prstom ukázal na miesto za fontánou. „Následne ho páchatel' zviazal a odrezal mu hlavu, pravdepodobne malou sekerou alebo veľkým nožom, možno použil rôzne náradie. Musel zaťať viackrát, aby hlavu odrezal. Nakoniec ju zanesol naspäť do kancelárie a položil do odpadkového koša.“

„Prečo si myslíš, že urobil to posledné?“ vyzvedala Felicia Stoneová. „Nedáva to zmysel.“

„Máš pocit, že niečo z tohto dáva zmysel?“ odvetil Laubach a pokračoval: „Nie, chápem, čo tým chceš povedať. Zdá sa to zbytočné – vracat' sa s hlavou znovu hore. Možno ju odniesol len preto, aby nás zmiatol. No aký bol za tým zámer, netuším. Azda sa nám tým snaží niečo povedať?“

„Často pozeráš telku,“ skonštatoval Patterson.

„Obávam sa, že toto je jeden z tých vzácných okamihov, keď skutočnosť prekonáva fikciu,“ povedal Laubach.

Na chvíľu mlčky stáli a premýšľali nad tým, čo povedal. Potom vyslovil Patterson to, na čo všetci mysleli:

„Sériový vrah – a je len náš. Čo myslíte?“

„Vychádzajúc z miesta činu by som si dovoľil tvrdiť, že páchatel' určite vraždil aj predtým,“ povedal Laubach. „Čo na to hovoríš ty, Stoneová?“

Vedela, prečo sa na ňu všetci pozerali. Minulý rok sa zúčastnila na trojmesačnom kurze o sériových vrahoch, zastrešovanom FBI vo Washington DC.

„Myslím si, že máš pravdu, Laubach. Ak vychádzame z miesta činu. No zároveň ...“